Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

106

Pe drumul caravanelor

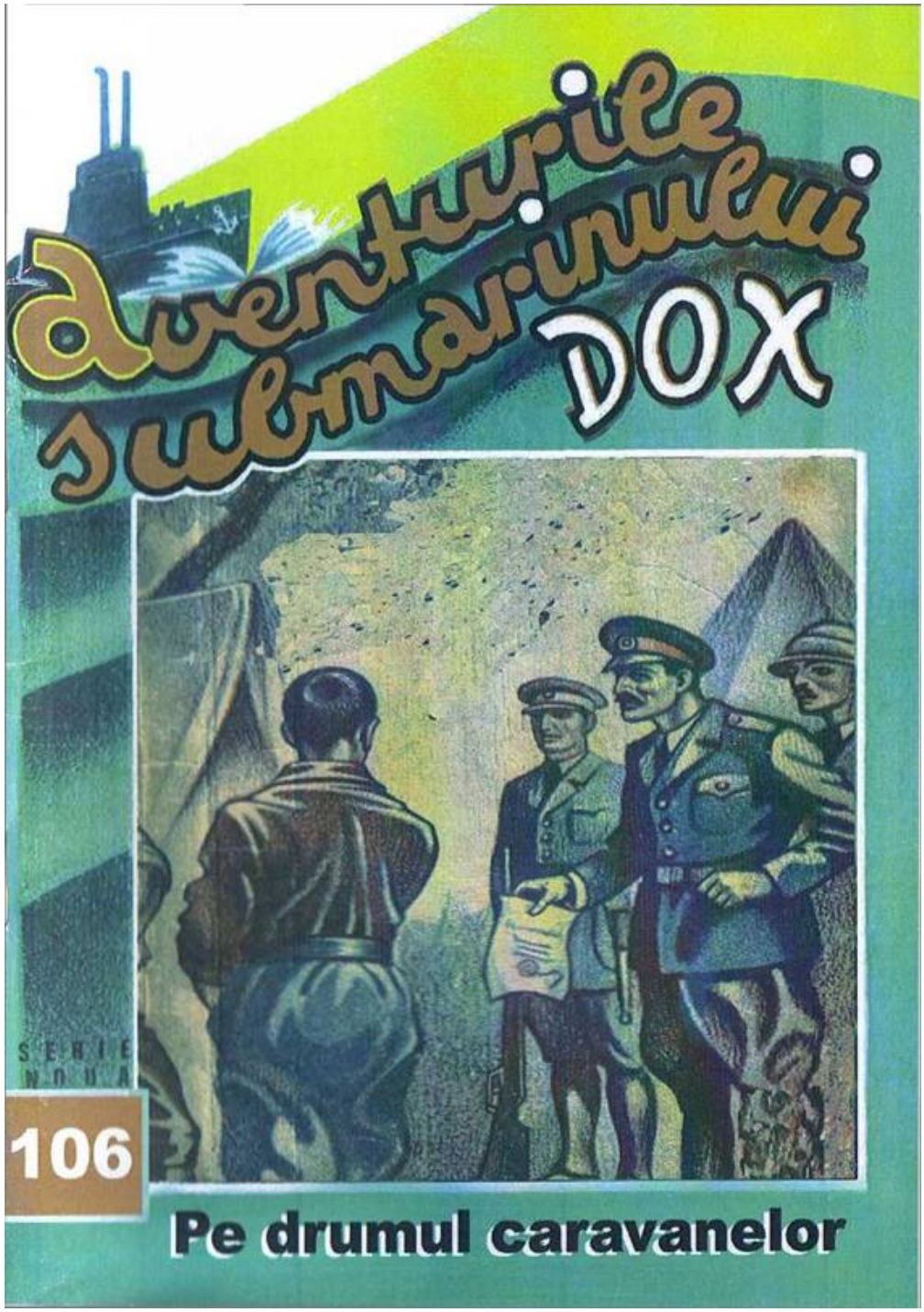
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
106
Pe drumul caravanelor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 106.

PE DRUMUL CARAVANELOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTÂLNIRE CU BUCLUC.

DUPĂ ELIBERAREA tinerei Ellen Byron din mâinile fanaticilor, George îşi îngădui un răgaz de câteva ceasuri, pe care şi-l petrecu în tovărăşia doctorului Bertram. La stăruinţele tânărului, urmă să-i povestească din păţaniile sale din tinereţe.

— «Aventura noastră primejdioasă cu furiosul hipopotam – începu doctorul – se sfârşi cu bine şi după tot soiul de pericole trecurăm lacul Tanganica..

Ne aflam acum pe pământ neutru şi la loc de tabără alesesem un teren de unde aveam privirea liberă asupra întregului ţinut. Se părea că nu există fiare pe acolo, mai ales lei, căci nu prea departe păştea liniştit o ceată de antilope. Foamea şi setea ne-o potoliserăm şi ne bucuram acum de odihna atât de mult dorită..

— Ia spune, dragul meu Marian – îl întrebai pe prietenul meu – nu găseşti şi tu că ne-ar prii de minune o odihnă măi îndelungată?

— Mai întrebi! Goana asta turbată luni de-a rândul ajunge să-ţi distrugă nervii cu timpul. Ce Dumnezeu, doar nu suntem criminali care să nu-şi mai poată găsi nicăieri un răgaz! Dar în sfârşit, acum avem apa cea mare între noi şi urmăritorii noştri, astfel că, după socoteala mea, am putea fi liniştiţi.

— Ar fi o adevărata binecuvântare, căci lipsurile ajung să ne slăbească puterile, dacă trupul nu se poate odihni câtva timp. Mă tem că şi lui Pongo al nostru i-a cam slăbit braţul cu care săptămâni de-a rândul ne-a croit drum prin păduri sălbatice. E doar şi dânsul om, la urma urmei.

Spunând acestea trasei cu coada ochiului spre credinciosul negru, care părea să fi aţipit niţel, deşi nu se întinsese cat era de lung. El auzise totuşi ultimele cuvinte şi, ridicându-se, făcu o mutră cam supărată, apoi, aruncându-şi braţele muşchiuloase, zise:

— Massers fie liniştiţi, Pongo nu oboseşte. Dar, odihna buna pentru Massers. De aceea rămâne aici, până Massers simte mai bine.

Marian izbucni în ras:

— Ei, Pongo, chiar atât de rău nu stăm nici noi. Vorbeşti aşa de parca am avea nevoie în curând de cârje, ca bietul profesor din pădurile Arizonei. N-avea grijă, am putea umbla

şi chiar alerga, dacă va fi nevoie. Nădăjduiesc, însă, că cel puţin câtva timp împrejurimile ne vor scuti de asta.

Deoarece ultimele cuvinte Marian mi le adresase mie, Pongo îşi reluă locul dinainte. Se culcă pe o parte şi închise ochii, eu eram însă încredinţat că nu dormea, ci auzea tot ce vorbeam noi.

— Desigur că lucrurile se vor îmbunătăţi zisei eu. De la Udjiji ne putem folosi de şoseaua caravanelor care duce prin Tabora la Bagamoja.

— Simplu de tot! mă întrerupse Marian. Eu n-am cifrele atât de exact în memorie, dar dacă nu mă înşel, sunt cam vreo 1200 kilometri. Un deal şi-o vale şi o fugă de cal până crapă – vorba aceea.

— Stai omule, că nu m-ai lăsat să isprăvesc. Dacă nu ne convine să ne alăturăm unei caravane, vom putea pleca cu trenul. Vreau să zic că avem aici toate posibilităţile să îndemână. Sau poate vrei să iei calea aerului? Ce, e mare lucru să punem mâna pe un avion în Udjiji?

— Să nu ne facem iluzii, ca să n-avem dezamăgiri mai târziu. Eu socot, dragă Robert, că cel mai bun lucru e să ne urmăm drumul apostoleşte, căci în felul acesta ne scutim de multe neplăceri. Mai târziu ne-om putea folosi şi de alte mijloace.

— Cum crezi, mie îmi e tot una. Dar n-ai putea să-mi spui unde ne aflăm, de fapt?

Marian mă privi cu ochi mari.

— Păi spuneai mai adineauri că de la Udiji! Ne vom urma călătoria! Asta ar însemna că eşti orientat.

— Aşa şi aşa. Ca s-ajungem însă acolo trebuie să cunoaştem drumul exact. Mergem la sud sau la nord de-a lungul lacului?

— Asta trebuie să stabilim – răspunse Marian – alo, Pongo, am o însărcinare onorabilă pentru tine. Ai putea să ne spui dacă prin apropiere se varsă un fluviu mai mare în lac?

Auzindu-şi numele, uriaşul se ridica imediat.

— Pongo caută fluviu? întrebă el.

— Poate că nici nu va fi nevoie de căutat, căci tu te pricepi să te descurci prin ţinuturile astea, Nu recunoşti, după anumite semne, dacă curge vreo apă pe aici?

— Pongo vede! zise uriaşul scurt.

Duse mâna la ochi şi privi în juru-i.

— Situaţia se prezintă astfel, Robert – zise prietenul meu – în apropiere trebuie să se afle fluviul Ugalla; dacă curge la miazăzi de noi şi nu vom fi nevoiţi să-l străbatem, înseamnă că într-o zi de mers spre nord dăm de Udjiji.

— N-ar fi deloc prea departe, zisei eu bucuros.

— În acest caz ar îi poate mai bine să nu rămânem prea mult timp aici, căci în Udjiji ne vom putea odihni mai în voie.

— Poate, răspunse Marian, înălţând din umeri.

— Dar trebuie să ţii seamă de faptul că, acolo suntem iar în apropierea graniţei belgiene. Dacă rămânem mai mult timp în Udjiji, s-or putea s-ajungă la urechile belgienilor ca suntem acolo şi ştii prea bine că nu ne bucurăm de simpatia lor.

— A! Ce are Pongo al nostru? Se uită ţintă în zare, ca şi cum or vedea ceva deosebit.

Prietenul nostru negru, care îşi auzise rostindu-i-se numele, se-ntoarse spre noi şi spuse, îngrijorat:

— Massers, vine mulţi oameni. Mai bine ascunde în desiş.

Vestea asta ne făcu să ne ridicăm repede.

— Unde sunt? întrebă prietenul meu.

Pongo arătă cu mana dreaptă în depărtare.

— Lângă copac mare – dar foarte departe.

Aşa trebuia să fie, căci eu şi Marian, încordându-ne privirea, văzurăm în savană înălţându-se ceva întunecat la orizont, dar n-am fi putut spune hotărât dacă erau vieţuitoare, căci la depărtarea aceea nu se putea vedea nimic mişcându-se. Insa de vreme ce Pongo zicea că sunt „mulţi oameni”, aşa şi trebuia să fie, căci nu se prea înşela.

— Ce părere ai, Mariane, n-ar fi bine să ne ascundem? îl întrebai pe prietenul meu. Cine ştie ce surpriză ne aduce această întâlnire!

— Dacă ne pitim, nu ne poate aduce nici o surpriză. Dar nu ştiu la ce ne-ar folosi asta. Cu siguranţă că oamenii aceia nu ne cunosc încă, astfel că nu pot avea gânduri duşmănoase faţă de noi. De sigur că e vorba de o caravană. Dacă se apropie, ne putem alătura de ea, căci fără îndoială se duc şi ei la Udjiji.

— Oameni se apropie, şosea nu departe, interveni Pongo.

— Ei vezi! făcu Marian. În apropiere este drumul caravanelor. Propun să le ieşim în întâmpinare oamenilor şi să ne alăturăm lor.

— Care va să zică nu crezi că e ceva primejdios?

— De fel. Doar n-o să omoare nimeni cu una, cu două, nişte călători paşnici. Om fi noi în continentul negru, dar pe şoselele caravanelor, unde umblă atâţia oameni, nu ţi se poate întâmpla nimic. Ia uite colo, Pongo are dreptate. Se poate vedea lămurit acum: o caravană se-ndreaptă încoace. Să mergem spre ei.

Ne strânserăm repede lucrurile şi în curând eram pe drum. Odihna se dusese pe copcă.

După un ceas de mers ajunserăm în apropierea caravanei. Spre mirarea noastră văzurăm câţiva oameni desprinzându-se din grup şi venind spre noi.

— Ce-or fi vrând? întrebai.

— Vom auzi îndată ce au pe inima, răspunse Marian, înălţând din umeri. Poate ne poftesc să facem drumul împreună.

Pongo, care-i luase la ochi pe cei ce se apropiau, zise deodată:

— Oameni răi.

— Vrei să zici ca ne ameninţa vreo primejdie? întrebă Marian.

— Pongo crede, oameni răi.

— Aşa! făcu Marian către mine. Îi sunt antipatici personal lui Pongo. O fi recunoscând într-înşii vechi cunoscuţi poate?

În vremea asta străinii se apropiaseră. Erau cinci bărbaţi cu pielea de culoare deschisă, dovedind obârşia lor arabă. Al şaselea era un negru bantu de rasă curată.

Mai marele grupului se adresă lui Pongo – presupunând, probabil, că se va face înţeles mai bine de el – şi puse a întrebare în Suahelii limba cea mai vorbită prin ţinuturile acelea.

Pongo, care părea că nu ştie ce să răspundă, ne zise:

— Om întreabă de unde venim.

Înainte ca Marian să poată răspunde, negrul bantu ni se adresă, spre uimirea noastră în franţuzeşte, dar într-o franţuzească oarecum ciudată şi împestriţată. Bănuise, se vede, omul că cunoaştem această limbă:

— Dacă domni vorbeşte franţuzeşte, atunci noi prieteni.

Şi întorcându-se spre însoţitorii săi vorbi mai mult timp cu dânşii.

— Ei spune să-ntreb pe domni de unde vin, zise apoi, iarăşi către noi.

La care Marian îi răspunse:

— Ascultă, prietene, spune-le stăpânilor tăi, sau ce-or fi ei, că nici eu nu-s curios să ştiu de unde vin dumnealor. Noi vrem să mergem la Udjiji şi dacă n-au nimic împotrivă, bucuros ne-am întovărăşi la caravana lor.

Bantu-ul tălmăci cuvintele acestea însoţitorilor săi şi atunci se iscă o discuţie lungă, din care noi nu pricepurăm însă nimic.

— Om vrea ştie daca Massers sunt francezi sau vorbeşte numai franţuzeşte, ne şopti Pongo.

— Ia să ne mai slăbească, zise Marian, tare. Ei, flăcăule, spune tovarăşilor tăi că nu suntem francezi.

Negrul tălmăci vorbele lui Marian, dar străinii păreau că nu pot cădea la învoială între ei.

— Oamenii nu vor mergem împreună cu dânşii şopti Pongo, care ascultase discuţia celorlalţi.

— Atunci să se ducă unde a dus mutu iapa şi să ne lase-n pace, mormăi Marian, necăjit.

Consfătuirea păru că se sfârşeşte şi negrul spuse:

— Domnii pot veni cu noi.

— Trebuie să mărturisesc că acum nu mai am poftă să fac cunoştinţa dumnealor, zise Marian.

— Dacă nu le suntem pe plac, nu ţinem de loc să-i stingherim.

— Nu strică s-auzim ce spun ăi de dincolo, făcui eu. Asta nu ne leagă întru nimic.

— Din partea mea, fie! bodogăni Marian. Dar haideţi să-i vedem mai de aproape pe domnii care nu vor să aibă nimic de-a face cu noi.

În timpul discuţiilor noastre caravana îşi văzuse de drum şi acum trebuia să ne iuţim paşii ca s-o ajungem.

Când furăm lângă convoiul lung – caravana era alcătuită din vreo trei sute de oameni – unul din călăreţi veni spre noi şi câţiva din cei care ne întâmpinaseră, printre care şi negrul bantu, îi ieşiră înainte ca să-i dea raportul.

Consfătuirea ţinu puţin, apoi călăreţii descălecă şi ne aşteptă, după ce dăduse în primire unui arab frâul calului său.

Omul era îmbrăcat ca la Tropice, cu un costum uşor, de culoare deschisă şi o cască de plută, ne salută milităreşte, ridicând mâna.

— Iertaţi-mă, domnilor, zise el, într-o franţuzească curată – că am pus să vă întrebe cine sunteţi. Credeam că aţi fi englezi şi nu prea am simpatii pentru aceştia. Numele meu e Mohamed Tip.

Prietenul meu bătu călcâiele.

— Marian Farrow, se prezentă el. Şi acesta e tovarăşul meu Robert Bertram.

Eu făcui o plecăciune.

— Ţinta noastră e Udjiji – urmă Marian – şi ţineam să ştim dacă n-aveţi nimic împotrivă să ne alăturăm caravanei dv.

Băgasem de seamă că Marian tresărise o clipă când străinul îşi spusese numele. Trebuia să fie ceva la mijloc. Eu n-auzisem încă până atunci de numele acela.

Mohamed Tip un bărbat în vârstă de vreo treizeci de ani – încuviinţă imediat şi se oferi să ne pună cai la dispoziţie. Dar Marian refuză propunerea, căci nu era greu de ţinut pas cu oamenii care alcătuiau caravana.

Pongo al nostru se retrăsese înadins de-o parte. Stătea de vorbă cu negrul bantu şi mergea la oarecare distanţă îndărătul nostru, lângă caravană.

În vreme ce Marian discuta cu arabul, eu priveam cu interes convoiul lung.

Oamenii – hamali – aparţineau în cea mai mare parte unui trib de negri de culoare mai deschisă. Toţi erau înarmaţi cu puşti moderne.

Cei mai mulţi purtau lăzi lungi şi turtite, asupra conţinutului cărora eram nedumerit.

Alţii duceau furtunuri de apă şi în coşurile originale, pe care le purtau în echilibru în vârful capului, erau, de sigur, merinde. Afară de arabul care ne salutase, mai erau pe cai câţiva subconducători.

În cursul marşului cântau melodii care nu spuneau nimic, cu ritm repetat la infinit şi în tactul căruia mergeam. Doar din vreme în vreme, când intervenea corul, melodia devenea mai însufleţită.

Mohamed Tip povesti că venea de departe, din Wpwapwa, în Usagara. Dar nu pomeni un cuvânt despre mărfurile ce le avea în lăzi.

— Chiar până la Udiji nu duce drumul nostru, domnule Farrow – zise el – cu vreo zece kilometri înainte ne facem tabără…

— Vreţi să mergeţi mai departe? întrebă Marian mirat.

— Da – răspunse Arabul – drumul nostru duce foarte departe, spre lacul Alexandra. Cotim spre dreapta. Dar ţinta dv. nu mai e departe de acolo.

Mă mira că Marian nu-i mai puse alte întrebări, dar îmi spusei apoi că o fi având el motivele lui că se mulţumea cu atâta.

După câtva timp Mohamed Tip fu nevoit să se ocupe iar de oamenii săi, căci mersul acestora devenea tot mai încet. Puse să i se aducă calul şi călări spre fruntea convoiului.

Rămas singur cu Marian îl întrebai:

— Când arabul şi-a spus numele mi s-a părut ca ai tresărit De ce? Ştii poate cine e?

— Exact nu, dar bănuiesc, răspunse prietenul meu. Cam prin anul 1880 înflorea în coloniile acestea negoţul cu sclavi, cu care se îndeletniceau în deosebi arabii. Unul din cei mai temuţi neguţători de sclavi fusese un anume Tippo Tip, care a

făcut prăpăd în rândurile bieţilor negri. Oamenii săi dădeau năvală pe neaşteptate în vreun sat şi adunau pe negri laolaltă şi-i mânau apoi spre coastă, în convoiuri lungi. Cei mai mulţi din nenorociţii aceştia se prăpădeau pe drum fireşte. Erau lăsaţi în părăsire când nu mai puteau merge înainte, dar gonacii de sclavi purtau ei de grijă ca nici unul din aceia care se prăbuşeau de oboseală să nu se mai ridice. Drumurile erau semănate cu cadavre de oameni iar hienele şi vulturii se ospătau din belşug. Împotriva acestui ticălos fără pereche, de care tremurau toţi negrii, maiorul Wissmann avusese de dus lupte grele pe vremuri. Căci arabul mergea atât de departe încât încerca chiar să ia prizonieri exploratori – ca Emin Paşa, de pildă – pentru a se folosi de ei ca ostateci. Parlamentarii trimişi de Wissmann la el ca s-ajungă la o înţelegere, s-au reîntors cu mâinile tăiate şi cu o scrisoare batjocoritoare, era un despot fioros, adevăratul stăpânilor al ţării pe vremea aceea. Şi, tare mă tem că acest Mohamed Tip este, poate, unul din urmaşii săi. Dacă este într-adevăr aşa, aş vrea să ştiu ce l-a îndemnat să vie încoace. Strămoşul său era tot atât de urât de englezi ca şi de germani.

Un gând îmi fulgeră prin minte.

— Mariane – zisei – cu siguranţă că ai dreptate cu bănuiala ta. Drumurile caravanelor doar nu-s atât de nesigure încât fiecare hamal să trebuiască să fie înarmat cum sunt ăştia de aici. De obicei e de ajuns ca o trupă de apărare să însoţească la drum caravana. N-ar fi cu putinţă ca Mohamed Tip să se teamă să străbată locurile acestea, pe unde unul din strămoşii săi a făptuit atâtea crime?

Prietenul meu era de aceeaşi părere, numai că nu ştia cum să-şi lămurească faptul de ce călătorea arabul prin această regiune.

— Cu siguranţă că o fi adus ceva marfă de pe coastă, îşi dădu el cu părere. Aş vrea să ştiu ce are în lăzile alea.

— Parca spunea că vin din Wpwapwa? Localitatea asta e cam departe de coastă!

— Să tot fie vreo trei sute de kilometri.

— Uite ca vine Pongo. Poate că a aflat el ceva mai mult.

Negrul nostru venea, nepăsător spre noi, dar după înfăţişarea lui recunoscui că aducea o veste însemnată. Şi, într-adevăr, după ce merse câtva timp alături de noi ne spuse:

— Massers, aici nu va fi bine. Mai bine plecăm singuri înainte.

— Şi de ce? întrebă Marian.

— Bantu zice, mai bine plecăm. Dar nu spune de ce.

— Nu l-ai întrebat de ce să plecăm?

— Pongo întrebat, dar Banta nu spune pentru ce, spus numai, mâine prea târziu.

— Mariane, am găsit! exclamai, agitat.

— Fii liniştit, Robert! Mă preveni prietenul meu. Vorbeşte aşa ca şi cum ar fi ceva fără importanţă. Ei, spune!

— Vezi Mariane, negrul e doar un Bantu, unul din Wanjamwesi prin a căror ţară trecem. Dacă am presupune că bănuiala ta este îndreptăţită şi că şeful caravanei este un urmaş ai acelui fioros Tippo Tip, n-ar fi cu putinţă ca negrii să atace caravana ca să se răzbune pentru crimele din trecut?

Marian rămase o vreme îngândurat, apoi răspunse:

— Se poate să ai dreptate, Robert. Negrul bantu, care ne este binevoitor, vrea să ne prevină, pentru că ştie de ceea ce se plănuieşte. Nu poate însă să ne spună adevărata pricină pentru care ne cere să părăsim caravana. Zicea că mâine va fi prea târziu, astfel că atacul va avea loc încă în noaptea asta. Hm… zău că nu ştiu ce să facem!

— N-ar fi cel mai bun lucru să părăsim pe furiş caravana, când s-o întuneca?

— Asta în orice caz, răspunse Marian. Mă întreb numai dacă n-ar trebui să-l prevenim pe arab, de vreme ce ştim că-l ameninţă primejdia.

— Ce tot vorbeşti, Mariane! Doar nu ştim nimic. Sunt simple presupuneri. În primul rând nu trebuie să spunem de unde deducem asta, căci atunci am fi nevoiţi să mărturisim că unul din oameni ne-a lăsat să înţelegem ceva. Şi doar nu-l putem vârî în bucluc pe negrul care ne-a prevenit.

— Aşa e. De altfel, nici nu avem ce să ne amestecăm în treburile altora, să se frece singuri pe cap.

După ce s-o întuneca părăsim caravana; cred că lucrul va fi lesne de făcut şi cu asta scăpăm de toate belelele.

Abia terminasem convorbirea, că Mohamed Tip sari din şea şi se alătură iarăşi de noi.

— Pentru astăzi e de-ajuns, ne zise el. Am mai fi putut umbla încă un ceas, dar e mai bine să ne oprim. Colo e un loc potrivit pentru tabără.

Nu-mi prea venea la socoteală că arabul rămânea mai mult timp cu noi, căci vroiam să-i fac lui Marian altă propunere.

Am fi putut spune simplu de tot, că preferam să umblăm până se va întuneca, dar ce motiv vrednic de crezare i-am fi putut da? Când se lasă noaptea nu porneşti singur la drum, numai ca să câştigi un avans de un ceas. E mai bine să rămâi cu cei mulţi, mai ales când ţi s-a dat ospitalitate.

Auzind că se întocmeşte tabăra, hamalii făcură o gălăgie grozavă. Se părea că lucrul acesta venise prin surprindere. Şi,

deoarece li se dădea odihnă înainte cu un ceas, îşi exprimau bucuria cu glas tare.

Cu toate astea lucrurile se petrecură în bună ordine. Lăzile fură aşezate una lângă alta, corturile fură făcute surprinzător de repede şi în curând tabăra făcea o impresie aproape militărească.

Cazanele fură atârnate deasupra focurilor urât mirositoare, întreţinute cu balegă de cămile, fân şi frunziş uscat. În fata ochilor noştri se desfăşura o viaţă de lagăr romantică.

Nouă ni se dădu un cort separat.

Mohamed Tip făcu ochii mari când, la propunerea lui ca Pongo să doarmă împreună cu hamalii, îi răspunserăm că negrul nostru va împărţi cortul cu noi, deoarece e prietenul nostru. Fără îndoială că prin asta scăzurăm mult să rămână neapărat în apropierea noastră, căci vroiam să punem la cale împreună cu ei planul fugii noastre.

După ce ne curăţarăm de praf şi ne spălarăm aprinserăm narghilelele şi, împreună cu gazda, aşteptarăm masa.

Nu ştiu dacă din porunca arabului, sau pentru că se aşteptau la bacşiş, câţiva din indivizii tuciurii improvizară un soi de „reprezentaţie". E drept că eu nu pricepeam nimic din cântecele pe care le intonau, cu acompaniament de instrumente muzicale primitive, dar se vede că trebuiau să fie vesele de tot, căci mulţi hamali, care erau spectatori, râdeau uneori atât de tare, încât acopereau glasurile cântăreţilor.

Pentru că nu vroiam să-l întărâtăm pe acel ce ne dăduse găzduire, nu-l chemarăm pe Pongo la masa noastră când ni se servi mâncarea. Îl văzurăm stând împreună cu negrul bantu, cu care legase repede prietenie.

Câtva timp mai stăturăm în faţa cortului nostru, discutând cu Mohamed Tip. Din apropiere se auzea lătratul hienelor şi stelele sclipeau pe cer. Peste puţin ne întinserăm în culcuşurile noastre.

II.
FUGA NEIZBUTITĂ.

— Ei, PONGO, ai mai aflat ceva nou? întrebă Marian pe camaradul nostru, când acesta intră în cort.

— Nu, Masser – răspunse el – dar Bantu încă odată spus, nu rămânem noaptea aici.

— Parca noi nu vrem să plecăm! zise Marian. Cum am putea-o şterge fără să fim simţiţi?

— Nu va fi aşa uşor – răspunse Pongo, spre mirarea mea – paznicii cu ochi în patru. Mulţii stau afară cu puşca.

Că tabăra va fi păzită în timpul nopţii, nu mă îndoisem. Dar terenul pe care se-ntindea această pază era mare. În întunerecul nopţii se putea găsi un loc pe unde să ne furişăm.

De aceeaşi părere era şi Marian. Numai Pongo credea altfel.

— Multe sentinele stau afară, zise el, îngândurat. Pongo cercetează.

— Noi însă vrem s-o ştergem, zise Marian, cu hotărâre. E vorba numai cum ne-am putea furişa, Ce propunere faci tu, Pongo?

— Furişat nu merge, răspunse uriaşul. Massers plimbe pe afară, ca şi cum nu poate doarme, încet merge înainte. Nu rău nici dacă vorbeşte cu sentinele. Apoi, când nimeni nu vede, repede culcă la pământ şi târăşte.

— Pongo al nostru ştie bine cum trebuie făcută o treabă, zise Marian către mine. Ce părere ai tu de planul acesta, Robert?

— ÎI găsesc bun – răspunsei – dacă ne-am furişa în jurul corturilor, ar bătea la ochi. Dar aşa cum propune Pongo putem încerca.

— Întrebare e numai în ce ordine ne vom lua tălpăşiţa de aici.

— Massers iese afară amândoi împreună. Pongo vine când Massers plecaţi. Pongo nu va fi văzut, el negru ca afară.

Marian râse:

— Acum aproape că-mi pare rău ca am o piele atât de albă. Pongo e favorizat faţa de noi Deci să facem cum spune el. Dar cum ne vom regăsi iarăşi afară? Fireşte că nu trebuie să ne strigăm unul pe altul cu glas tare.

— Massers merge spre şosea. Pongo va fi şi el acolo şi aşteaptă.

— Şi când facem încercarea?

— Massers merge chiar acum, mai bine. Acum noapte. Nu se ştie ce vine pe urma.

— Ai dreptate, Pongo – încuviinţă Marian – atunci să ne luam lucruşoarele şi să ne facem nevăzuţi.

— Massers lăsa totul aici. Pongo aduce. Altfel vede sentinelele.

Avea dreptate şi trebuia să ne supunem, deşi nu ştiam cum va izbuti s-o şteargă cu lucrurile noastre, fără să fie văzut.

Pongo privi cu băgare de seamă prin deschizătura cortului, dar prin apropiere nu se vedea nimeni. E drept că din pricina numeroaselor corturi vederea era cam stânjenită, dar noi ne duceam doar să facem o „plimbare”, după cum ne sfătuise negrul, astfel că n-aveam de ce ne teme.

Ieşirăm din cort şi rămânând o clipă locului să răsuflăm niţel mai adânc, văzurăm în dosul cortului un paznic cu puşca în spinare. Nu-i dădurăm atenţie ci ne urmarăm drumul printre corturi. Nu prea departe dădurăm peste un ai doilea paznic. Nici unul din noi nu se miră de asta. Nici nu ţineam în seamă ce era în jurul nostru. Dar, pe când vorbeam cu tovarăşul meu, întorsei privirea ca într-o doară şi atunci văzui ca primul paznic ne urmează. Se putea să fie întâmplare, totuşi eu credeam ca o face înadins.

— Nu întoarce capul! spusei lui Marian. Suntem supravegheaţi. Un paznic vine în urma.

— Am înţeles! răspunse Marian. După zece paşi ne-ntoarcem şi o luăm iarăşi o bucată înapoi. Ce-o fi apoi, vom vedea.

Tot vorbind, făcurăm drumul îndărăt şi paznicul dădu în lături.

— De data asta vom merge o bucată mai lungă, propuse Marian. Tot înainte, până dăm de o sentinelă.

Aproape la flecare cort stătea un paznic, dar nimeni nu găsi suspectă plimbarea noastră.

— Nici nu va fi atât de greu cum presupunea Pongo, zise Marian. Aici am ajuns chiar la capătul taberei.

— Pe dinafară cred că tabăra e păzită cu multă străşnicie, răspunsei.

— Vom vedea îndată.

La vreo zece paşi îndărătul ultimelor corturi ale şirului stăteau de vorbă patru sau cinci sentinele. Merserăm până la dânşii.

Marian puse o întrebare oarecare în englezeşte, dar oamenii înălţară din umeri.

Ar fi bătut la ochi dacă am mai fi înaintat. Aşa că merserăm o bucată înapoi şi tocmai vroiam să cotim în lături, printre corturi, când văzurăm în fata noastră sentinela care ne urmărise. Puşca n-o mai avea în spinare, ci sub braţ, gata să se folosească de ea.

Deşi ne ştiam observaţi, păşirăm totuşi printre corturi. Chiar dacă nu ne gândeam la fugă deocamdată, vroiam să iscodim un loc prielnic.

Deodată zărirăm la distanţă de vreo cincisprezece metri un şir des de sentinele. Prost lucrul atâta vreme cât stăteau ei acolo, nici gând de fugă. Poate însă că cealaltă parte a lagărului nu era păzită cu atâta străşnicie.

Sentinela ne urma de aproape, când o luarăm înapoi.

— I-aş pocni una în cap individului! zise Marian, îndârjit. Suntem destui de bătrâni şi n-avem nevoie de dădacă. Cum

Dumnezeu să mă scap de el?

Vroiam tocmai să răspund că lucrul n-ar fi atât de lesne, când o împuşcătură sfâşie liniştea nopţii.

Ca şi cum ar fi fost un semnal, imediat se auziră adevărate salve din partea taberei pe unde nu fusesem încă.

Cât ai clipi din ochi priveliştea paşnică se schimbă. Paznicii răcniră înăuntrul corturilor, trezindu-i pe cei ce dormeau. De pretutindeni oamenii dădeau buzna şi tabăra începu să mişune de indivizi înarmaţi, care se făcură nevăzuţi, ca să întărească posturile care încercuiseră pe dinafară tabăra.

— Am dat de bocluc! făcui eu. Atacul începe.

— Fii liniştit! mă sfătui Marian. Să nu te-audă!

Dar prevenirea venise prea târziu.

— Despre ce atac vorbiţi? întrebă un glas ameninţător lângă noi.

Era sentinela care ne urmărise mereu.

— N-auzi împuşcăturile? Sau eşti surd? se răsti Marian la el. Şi-apoi, ce te ţii scai de noi şi ne urmăreşti pas cu pas?

— O fac din porunca aceluia de a cărui ospitalitate vă bucuraţi şi asta chiar pentru siguranţa dv. Sentinelele au ordin să tragă asupra oricui vrea să părăsească tabăra. Vroiam să vă previn la timp, dar se pare că dv. aţi aşteptat acest atac.

Marian îl măsură pi o privire dispreţuitoare.

— Ce-s obrăzniciile astea? se răsti prietenul meu la el. Ma voi plânge mâine gazdei.

Dar individul care vorbea bine englezeşte, nu se sperie ci răspunse batjocoritor:

— Vă voi da chiar acum prilejul să vă plângeţi, căci vă voi duce imediat la el.

Chemă câţiva arabi şi le dădu o poruncă. Pe dată furăm împresuraţi de ei.

— Acum ne veţi urma la cortul căpitanului nostru!

Se folosise de cuvântul „căpitan”, ceea ca mă făcu să arunc o privire întrebătoare spre Marian. Acesta înălţă din umeri.

Împuşcăturile încetaseră cu desăvârşire. În vreme ce oamenii de afară se înapoiau, noi merserăm, însoţiţi de paznici, printre corturi. Când ajunserăm la al nostru, îl văzurăm pe Mohamed Tip ieşind din cortul în care stătusem. Aşa dar, ne căutase.

Sentinelă care ne luase în primire, se duse la el şi-i dădu raportul. Din pricina depărtării însă nu puturăm auzi ce

spunea. După ce sfârşi, Mohamed Tip veni spre noi şi ne făcu semn să-l urmăm în cortul său.

— Am fost foarte îngrijorat de dv., domnilor, zise el ceva prea prietenos pentru a fi sincer.

— Unde aţi fost? Vroiaţi să dispreţuiţi ospitalitatea mea şi să părăsiţi pe ascuns tabăra?

— Dar nici nu ne-am luat lucrurile! răspunse Marian. Şi-apoi, ce motiv ne-ar fi putut îndemna la asta?

— Întrebarea asta mi-o puneam şi eu, domnilor. Oricum însă, a fost o uşurinţă din partea dv. că l-aţi lăsat singur pe servitor cu lucrurile dv.

— Nu-i aşa! răspunse Marian, dârz. Nu ştiu de ce-l bănuieşti.

— Pentru că am temei să mă îndoiesc de cinstea lui. Servitorul dv. a dispărut, împreună cu lucrurile dv.

Ne privi batjocoritor, aşteptând să vadă efectul cuvintelor sale.

Mă trecură fiorii şi cred că şi pe Marian: împuşcăturile fuseseră oare pentru Pongo?

Crezuse el că izbutisem să părăsim tabăra şi vroise să ne urmeze?

În vreme ce eu întorsei faţa, ca să nu mi se vadă agitaţia de care eram cuprins, Marian nu se trăda cu nimic, ci spuse, calm:

— N-am fost încă în cortul nostru.

— Dar eu am fost, răspunse arabul. Cu prilejul acesta trebuie să vă aduc la cunoştinţă, că servitorului dv. nu i-a mers cu încercarea de a se furişa printre sentinele. Împuşcăturile pe care le-aţi auzit erau pentru el. A fost împuşcat.

Încremenit de spaimă holbai ochii la Marian, Aşa dar, presimţirea mea nu mă înşelase. Viteazul nostru Pongo era mort?

— Asta n-o cred până nu mă voi încredinţa cu ochii mei, răspunse Marian, liniştit. Daca, totuşi, e adevărat ce mi-ai spus, atunci îţi voi cere socoteală de această crimă. Eşti răspunzător de faptele oamenilor d-tale.

— Nu însă faţă de dv., răspunse Arabul, rece. De altminteri, mai avem de vorbit şi despre alte lucruri mai importante. Eşti bănuit că ai fi un spion, venit în tabăra noastră ca să ne păgubeşti într-un fel oarecare.

Marian rămase calm şi de data asta.

— Altceva mai doreşti? întrebă el, sfidător. Ai început să mă plictiseşti.

Se părea însă că felul de a fi al lui Marian nu-l prea impresiona pe arab.

— Ştiţi că s-a plănuit un atac asupra taberei noastre – urmă el – l-aţi aşteptat şi când oamenii mei au tras, v-aţi gândit că atacul s-a şi dat. Prietenul dv. s-a trădat.

Auzind acestea îmi recăpătai sângele rece ca prin farmec.

— Pe cuvântul meu că nu ştiu despre ce vorbeşti, zisei. Cum poţi susţine aşa ceva?

Mohamed Tip arătă spre sentinela care ne adusese şi acum, la lumina felinarului, văzui că omul nu era arab. Chipul său era ars de soare, dar trăsăturile erau ale unui european.

— Acesta e martorul – zise Mohamed Tip, cu glasul ridicat – ce-ai auzit, Ben Ali, prietene?

Individul făcu doi paşi înainte şi rosti cu glas tare:

— „Acum începe atacul", a zis dumnealui. Dacă nu s-ar fi aşteptat la atac, ar fi spus-o în alte cuvinte.

— Asta nu dovedeşte nimic – zisei eu – când am văzut sentinelele alea multe, ne-am dat seamă că se aşteaptă un atac în lagăr. Şi când am auzit împuşcăturile, crezui că atacul s-a şi dat.

Arabul înălţă din umeri.

— Te pricepi d-ta să ieşi din încurcătură – mormăi el – vom vedea noi acu şi dacă vom fi atacaţi peste noapte. Dacă se va întâmpla aşa, voi considera lucrul ca o dovadă că aţi ştiut despre asta şi voi lua măsurile de cuviinţă.

— Fireşte că la asemenea împrejurări vom renunţa la ospitalitatea d-tale şi părăsim tabăra. Dă oamenilor d-tale porunca să nu tragă asupra noastră. Plecăm chiar acum să vedem ce s-a făcut cu prietenul nostru. Şi, precum spuneam, dacă i s-a întâmplat ceva, vei plăti d-ta pentru fapta asta.

Mohamed Tip râse batjocoritor:

— Dragul meu prieten, uiţi cu desăvârşire în situaţie te afli. Pentru că am fost până acum atât de prevenitor faţă de dv., îţi închipui că nu mă pricep să întrebuinţez şi alte mijloace? Sunteţi prizonierii mei! — urmă el, cu glas schimbat – ia-i de aici! se adresă el lui Ben Ali. Răspunzi de ei! La cea mai mică încercare de fugă, împuşcă-i!

Il văzui pe prietenul meu pregătindu-se parcă să se năpustească asupra Arabului. Îi pusei uşurel mâna pe braţ şi-l rugai:

— Nu te enerva, Mariane! Ştim noi că acuzarea asta e neîntemeiată. Să aşteptăm până s-o face ziuă şi atunci lucrurile vor arăta cu totul altfel.

— Dar nu te gândeşti la Pongo al nostru? izbucni el. Să-l lăsăm să moară ca un câine?

Da, Pongo al nostru! Uitasem cu totul că el zăcea poate rănit pe undeva, pe aproape şi avea nevoie de ajutorul nostru.

— Îngăduie-ne, cel puţin, să-l căutăm pe prietenul nostru, însoţiţi de oamenii d-tale, mă adresai Arabului.

— Ce importanţă are un negru mai mult sau mai puţin! răspunse el, batjocoritor.

Cu aceste cuvinte ieşi din cort.

— Ei, de ce nu v-aţi plâns împotriva mea? întrebă paznicul nostru. Mi se pare că aţi uitat cu totul de gândul pe care l-aţi avut!

De data asta îmi sări şi mie ţandăra.

— Ticălosule! începui. Blestemat să fie soarele care luminează şi încălzeşte un monstru ca tine!

Mă repezii la dânsul şi înainte ca ei să-şi poată trage revolverul de la brâu, îl pocnii în faţă cu atâta putere încât individul se clătină, gata şi cadă.

Ben Ali îşi reveni repede însă.

— Câine de neamţ! răcni el şi vru să se năpustească asupra mea, dar Marian se puse între noi.

În aceeaşi clipă auzirăm un glas poruncitor dinspre intrarea cortului. Mohamed Tip stătea acolo, cu un iatagan în mână.

ÎI privirăm speriaţi. Atacatorul nostru, care sângera, ne dădu drumul.

— Fii prietenos cu oaspeţii noştri, Ben Ali! zise arabul, în batjocură. Profetul spune să-ţi cinsteşti musafirul.

— M-a lovit în faţă, zise celălalt, furios. Sunt în legitimă apărare.

— Văd asta, prietene. Şi-ţi făgăduiesc pe barba Profetului că sângele tău va fi răzbunat. Dar e timp până mâine pentru asta. Oricum, va trebui să rostim o sentinţă asupra acestor doi şi tu ştii bine că fiarelor pustiului le place carne de trădător. Acum pune să-i ducă de aici, ca să nu-i mai vedem în ochi.

Nemernicul fluieră şi îndată intrară câţiva paznici care ne luară în primire şi ne duseră în cortul nostru. Cinci din el rămaseră cu noi. Şi ticălosul trădător pe care-l lovisem în obraz, ne scuipa când părăsi cortul şi ne strigă în faţă că a doua zi vom fi legaţi de coada calului său şi va fi o plăcere pentru el să ne vadă murind.

III.
ATACUL.

FĂRĂ SĂ NE PESE DE PAZNICII care erau în cort, ne întinserăm în culcuşurile noastre. Chiar dacă nu ne gândeam la somn, vroiam totuşi să ne arătăm nepăsători.

Munciţi de fel de fel de gânduri se pare că, în cele din urmă, aţipiserăm totuşi, căci de-odată tresărirăm. Ne ridicarăm în capul oaselor şi ciulirăm urechile. Paznicii noştri îşi apropiaseră capetele şi vorbeau înfriguraţi între el. De afară se auzeau împuşcături.

Oare Pongo să fi ridicat iar tabăra în picioare, încercând să ajungă la noi? Nu-mi putea intra în cap că ar fi mort.

Dar în curând îmi dădui seamă că de data asta e vorba de ceva mai serios, căci afară de împuşcăturile din apropierea noastră auzirăm deodată câteva gloanţe şuierând prin cort. Pânza acestuia fu sfâşiată.

Care va să zică nu eram deloc la adăpost. Şi paznicii noştri nu se simţeau în siguranţă, căci îi văzurăm aruncându-se cu burta la pământ şi nu se mai sinchisiră de noi.

Nu era oare momentul potrivit pentru a întreprinde o încercare de fugă? Dacă tăiam puţin pânza cortului, ne puteam strecura afară, căci paznicii nu se gândeau acum decât la viaţa lor.

Împărtăşii planul meu lui Marian şi dansul îl încuviinţă. Fără să-mi schimb prea mult poziţia făcui o tăietură lungă în pânza cortului. Marian îmi şopti că paznicii nu băgaseră de seamă.

În aceeaşi clipă, însă, perdeaua ce acoperea intrarea cortului se dădu înlături şi Ben Ali întră înăuntru.

El rămase locului, ca încremenit. Dar asta ţinu numai o clipă, căci începu să răcnească pe arăbeşte la paznici. De sigur că nu erau cuvinte mângâietoare, căci deşi indivizilor li se mai citea frica pe faţă, ei se ridicară totuşi de la pământ.

Ben Ali se apropiă de noi şi băgai de seamă cu spaimă că zărise tăietura din pânza cortului.

Un zâmbet batjocoritor flutură pe chipu-i buhăit. Apoi strigă o poruncă oamenilor săi şi deodată aceştia se năpustiră asupra noastră.

Avui impresia că ne sunase ceasul din urmă.

Vroiau oare să ne gâtuie?

Lovii cu disperare în juru-mi, cu gândul să-mi vând scump viaţa. Băgai de seamă atunci că nu vroiau decât să ne lege.

Furăm legaţi de mâini şi de picioare şi zvârliţi la pământ, unul lângă altul.

Dar se părea că Ben Aii nu era mulţumit cu asta, căci dădu o poruncă oamenilor săi şi ei se aşezară în picioare la

peretele cortului.

— Ca să vă pot vedea mai bine mutrele, ne lamuri el.

Bănuiam eu însă adevăratul motiv: în felul acesta eram mai mult expuşi gloanţelor.

Ben Ali îi trimise pe ceilalţi afară din cort, apoi îşi scoase revolverul şi se aşeză jos în faţa noastră, cu picioarele încrucişate.

— Cred că e mai bine să mă îngrijesc eu-însumi de dv., zise el, batjocoritor. N-auziţi? Acesta e atacul pe care l-aţi aşteptat. Acum e lucru dovedit că aţi venit în tabără ca spioni. Încercările voastre de fugă au îndepărtat orice îndoială. Ştiţi, deci, ce vă aşteaptă.

Ben Ali tăcu, aşteptând, probabil, ca să ne justificăm, dar Marian nu-i învrednici nici cu o privire măcar şi tăcu şi el.

— Mohamed Tip, marele meu prieten şi binefăcător, mi-a dat nobila însărcinare să vă ţin tovărăşie în ultimele ceasuri ale vieţii voastre. Cred că n-aveţi nimic împotrivă.

Nu dădurăm nici o atenţie cuvintelor sale, socotind de prisos să zgândărim lucrurile.

Împuşcăturile sporeau din ce în ce. Uneori se auzeau comenzi. Era glasul lui Mohamed Tip.

Tabăra noastră trebuie să fi fost atacată de duşmani puternici căci de jur-împrejur se auzea larma luptei.

— Nu e exclus – zise Ben Aii – să nu putem respinge atacul. În acest caz am însărcinarea să vă găuresc ţeasta cu un glonţ. Pentru asta am venit aici.

— Ai putea să te exersezi puţin la ochit, zise Marian, ca s-arate că nu îi e teamă.

În loc de răspuns, Ben Ali ne scuipă, cum mai făcuse odată.

— Din contactul cu sălbatecii ţi-ai însuşit astfel de apucături josnice? zise Marian. Nu se spune oare la voi, când vrei să insulţi pe cineva: „îţi scuip în barbă”? Cu noi n-ai însă noroc, căci n-avem bărbi, porcule.

Văzui o lucire fioroasă în ochii lui Ben Ali şi, pe când se pregătea să se ridice de jos, deodată băgarăm de seamă că se opri cu mâinile sprijinite în pământ, rămase o clipă astfel, apoi căzu cu capul înainte.

— Asta nu ne mai poate face nimic, zise Marian. L-a nimerit un glonţ rătăcit. Nici nu merita o moarte mai bună.

Nu puturăm vedea nici o rană, căci zăcea cu capul la pământ. Dar deoarece nu se mai mişca deloc, bănuirăm că fusese lovit în tâmplă şi-şi dăduse sufletul în aceeaşi clipă.

— Ia spune, Mariane, nu ni s-ar putea întâmpla şi nouă la fel? întrebai îngrijorat.

— Mai e vorbă! răspunse prietenul meu. În fiecare clipă ne poate nimeri un glonţ. De aceea e mai bine să ne lăsăm la pământ.

Îşi dădu drumul pe o parte, apoi se întinse cat era de lung. Îi urmai pilda.

— Ce se va spune când îl vor găsi mort? întrebai eu.

— Depinde cine-l va vedea întâi – prieten sau duşman.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi n-auzi că se apropie larma luptei? Probabil că au pornit la atac. Nu deosebeşti, printre împuşcături, strigătele ascuţite cu care negrii se îndeamnă unii pe alţii? Bănuiesc că afară e măcel în toată regula.

Deşi gândul acesta nu prea era plăcut, nu-mi putui ascunde bucuria.

— Marian – zisei din toată inima – să dea Dumnezeu ca tabăra să fie cucerită de negri şi duşmanul nostru să fie pus pe fugă. Nu m-ar mira de fel dacă Pongo al nostru s-ar ivi de-odată în tabără şi ne-ar tăia legăturile.

— Fără îndoială că va încerca să-şi facă drum până la noi. Dacă mai trăieşte, cu siguranţă ca s-a alăturat de cei din rasa lui.

Peste câtva timp împuşcăturile încetară. În schimb auzirăm răcnete şi ţipete.

— Acum e acum, zise Marian. Cele două tabere luptă cu înverşunare.

Larma se-ndepărtă încetişor, se auziră iar împuşcături răzleţe şi după puţină vreme salve de armă răsunară în noapte.

Privii întrebător la Marian. Dacă era de aceeaşi părere cu mine însemna că suntem pierduţi.

— Da, ai dreptate – zise el, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile. Arabii au respins atacul împotriva taberei. Împuşcăturile pe care le auzim acum sunt pentru negrii puşi pe fugă.

— Atunci suntem pierduţi! zisei, descurajat.

IV.
OASPETE LA ARABI.

ÎNCETUL CU ÎNCETUL se făcu linişte. Lampa ardea încă in cortul nostru, dar prin tăietura din pânza cortului pătrundeau zorile.

Eram miraţi că nu veniseră încă nimeni la noi, dar ne spuserăm, în cele din urmă, că cei de afară or fi având de lucru cu pansarea răniţilor.

Deodată, însă, perdeaua cortului se dădu la o parte şi-l văzurăm pe Mohamed Tip.

Rămase încremenit la intrare, în faţa privelişti ce i se înfăţişa. Omul său de încredere zăcea în aceeaşi poziţie.

Ne privi bănuitor , înainte de a se apropia. Dar eram legaţi încă si într-adins nu încercasem să ne eliberăm.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă arabul, uimit.

— Presupun că paznicul nostru a fost nimerit de un glonţ rătăcit, răspunse Marian.

Mohamed Tip se apropiă de cadavru şi, apucându-l de umeri, încercă să-l ridice. Atunci îşi dădu seamă că nu mai era nimic de făcut.

— Consideră asta ca un semn ai Destinului! zise Marian. Paznicul nostru a fost nimerit de un glonţ răzbunător şi noi, care suntem nevinovaţi, n-am păţit nimic.

Mohamed Tip înălţă din umeri.

— A fost Kismetul[1] lui, zise el, resemnat.

— Glonţul îi era hărăzit şi ar fi găsit drumul la dânsul pretutindeni.

— N-ai vrea să dai ordin să ne dezlege? întrebă Marian, cu imputare în glas.

Mohamed Tip chibzui o clipă, apoi scoase pumnalul şi ne tăie legăturile.

— Acum nu mai există primejdie să fugiţi, zise arabul. Înainte de a ridica tabăra, voi cerceta în ce măsură aţi fost părtaşi la atac. Deocamdată am lucruri mai însemnate de făcut.

De-odată auzirăm de afară gălăgie.

Mohamed Tip dădu în lături perdeaua şi noi ne ridicarăm. În felul acesta puteam privi afară.

Şi ceea ce văzurăm făcu să ne zvâcnească inimile de bucurie: pe drumul dintre corturi păşea.. Vechiul şi credinciosul nostru Pongo! Îndărătul lui veneau, ca o ceată de copii, care nu îndrăzneau să se apropie prea mult, o hoardă numeroasă de arabi. Uneori, când larma îl supăra prea mult, uriaşul se oprea şi, întorcându-se, făcea o mutră care-i îndemna pe cei ce-l urmau să rămână înapoi.

Astfel îşi făcu intrarea în tabără Pongo al nostru.

Cât de bucuroşi eram că Pongo trăia. Uitarăm de tot şi făcându-ne drum spre ieşire, pornirăm în întâmpinarea lui, plini de fericire. Fără să ne sinchisim de cei ce ne urmau, îi strânserăm mâna cu căldură.

— Dar bine Pongo, cum ai ajuns aici? întrebarăm în acelaşi timp.

— Pongo vrut vede cum merge la Massers, răspunse el domol.

— O! Suflet credincios! exclamă Marian. Pongo, tu eşti o nestemată şi pe întreaga suprafaţă a pământului nu există alt om ca tine.

Scena aceasta a revederii, făcuse mare impresie asupra tuturor celor de faţă, precum şi asupra lui Mohamed Tip. Cu atât mai mult, cu cât el tocmai pierduse un tovarăş credincios.

Strigă oamenilor săi să se ducă la treburile lor şi pe noi ne lăsa singuri.

După ce Ben Ali fu scos afară din cortul unde fusese ucis, intrarăm înăuntru, nerăbdători să aflăm veşti de la camaradul nostru.

— Ia povesteşte acuma Pongo, prin ce-ai trecut! îl zori Marian.

Dar se părea că uriaşul nu ştia cum să înceapă. În cele din urmă începu:

— Pongo crezut, Massers şi plecat, pentru ca lipsit mult. Luat încetişor lucruri şi plecat.

— Da, dragul meu, socoteala a dat greş, zise Marian. Nu puteam face nici un pas fără să fim urmăriţi. Deodată auzirăm spre mirarea noastră salve de arme.

— Sentinelele nu vede şi împuşcă mult, întrerupse Negrul. Pongo însă departe şi noaptea neagra ca Pongo.

— Asta a fost norocul tău, Pongo, că nu te-au putut recunoaşte pe întunerec. Pe noi ne-ar fi zărit negreşit din pricina îmbrăcăminţii noastre de culoare deschisă şi n-am fi putut şterge putina.

— Şi Pongo aşa crezut, de aceea fost greu fuge.

— Povesteşte mai departe! stărui Marian. Ce-a fost cu împuşcăturile acelea?

— Pongo ştie totul.

Coborî glasul şi urmă în taină:

— Mohamed Tip pleacă Wpwapwa, luat mulţi colţi de elefanţi, vrut dăruieşte la autorităţi. Unchiul locuieşte în Ruanda şi vrut merge spre Bogamojo, dar om rău. Englezii nu vrut are pe el, Mohamed Tip înapoiat la Ruanda, Wanjamwesi atacat la el, pentru că foarte rău.

Prietenul meu dădu din cap cu înţeles.

— Pricepi, Robert? Ceea ce ne povesteşte Pongo este foarte interesant. Chestia stă cam aşa: bătrânul Tipo Tip a dat şi el mult de lucru englezilor odinioară. El se retrăsese în inima ţării, pentru că englezii puseseră un premiu pe capul său şi nu se mai simţea în siguranţă în ţinutul acela. Acum

există pe undeva un urmaş al lui, care e unchiul gazdei noastre. Acest om i-a trimis pe nepotul său la autorităţile engleze ca să obţină bunăvoinţa acestora. Probabila că nu-i place unde locuieşte acum şi vrea să vină la Bogamojo. Pentru a-i îndupleca pe englezi, i-a dat nepotului său fildeş, ca să-l dăruiască autorităţilor britanice. Asta e o marfa care se află în lăzile alea lungi. Se pare însă că n-a scăpat de fildeşul acela, dovadă că englezii nu vor să aibă de-a face cu el şi preferă să-l ştie unde se află.

Pongo dădea mereu din cap, în semn de încuviinţare.

Marian urmă:

— Probabil că Wanjamwesi vroiau să se folosească acum ce prilejui unic care i se oferea şi să reguleze o socoteală veche. Poate că în aceiaşi timp vroiau să confişte lăzile cu fildeş…

— Wanjamwesi nu fură! luă Pongo apărarea fraţilor săi negii. Ei omoară numai om râu.

— Vezi tu Robert, cum se răzbună totul în lume: răzbunarea sângelui vărsat trece dincolo de mormânt. Au avut multe pierderi Wanjamwesi, Pongo?

Uriaşul clătină capul, posomorit.

— Mulţi oameni murit. Arabi împuşcă bine.

— Dar de ce te-ai înapoiat în tabără? întrebai eu. Nu te-ai temut că arabii te vor lua drept duşman şi te-ar putea împuşca?

— Pongo aşteptat până arabii putut vedea. Apoi mers drept în tabără. Pongo arată mereu pumn. Atunci la arabi fost frică şi nu împuşcă.

— Minunată idee! râse Marian. Aşa dar ai venit aici ca să te laşi împuşcat odată cu noi?

Pongo clătină capul cu hotărâre.

— Arabi nu face nimic la Massers – răspunsa el – Pongo vorbeşte cu Mohamed Tip.

— Ei, Robert cum îţi place?! făcu Marian, uimit. N-o fi vrând să glumească Pongo ai nostru?

— Ideea nu e rea, răspunsei eu. Arabul pricepe de sigur Swaheli şi Pongo îi va îndruga vrute şi nevrute.

Furăm foarte miraţi când deodată intră unul în cort şi ne ceru să venim la Mohamed Tip, căci era gata masa. Ne aşteptasem să fim chemaţi pentru judecată – când colo…

— Pongo bagă de seamă, Massers nu teme, ne linişti uriaşul.

— Vom vedea ce vrea cu noi. Haide, Robert! Voi purta de grijă să ţi se aducă şi ţie mâncare, Pongo.

— Mi s-a spus să-l aduceţi şi pe prietenul dv. negru, zise atunci arabul.

— Pricepi ceva? Întrebă Marian, privindu-mă uluit.

— Cine poate să mai înţeleagă ceva! Răspunsei, înălţând din umeri.

Spre mirarea noastră Pongo zise:

— Bine dacă Pongo rămâne cu Massers. Atunci bagi de seamă mai bine.

În cortul lui Mohamed Tip era pregătită o masă îmbelşugată. Pentru noi erau rezervate trei locuri. Nu mai exista îndoială, deci, că gazda noastră îl considera pe Pongo ca egal.

Când camaradul nostru văzu că urma să mănânce la masă împreună cu noi şi arabul, băgai de seamă că nu-i convenea deloc. ÎI plăcea de obicei, să rămână de o parte, modest. Dar atât Marian cât şi eu îi făcurăm semn cu ochiul să nu refuze.

Spre surprinderea noastră interveni şi Mohamed Tip. Într-o limbă pe care, după cum văzui, Pongo o pricepea, îi vorbi câtva timp.

Camaradul nostru se aşeză atunci şi un servitor negru aduse mâncarea.

— Sunteţi vrednici de pizmuit că aveţi un prieten atât de credincios, începu Mohamed Tip.

— Suntem fericiţi că-l avem alături de noi – răspunse Marian – el ne-a salvat viaţa în repetate rânduri. Niciodată nu ne lasă la nevoie, după cum ai avut prilejul să vezi.

— A insuflat mare respect şi oamenilor mei, mărturisi arabul.

Apoi, schimbând vorba, urmă:

— Din păcate, am avut pierderi mari. Faptul că cei ce ne-au atacat au lăsat şi el mulţi morţi pe teren, e o mângâiere prea slabă.

— E de admirat însă cu câtă vitejie s-au apărat oamenii d-tale, răspunse Marian. Dar, n-ar fi bine să lămurim de ce ne socoţi drept spioni?

Mohamed Tip privi încurcat în pământ.

— Între timp mi-am schimbat părerea, răspunse el. Era o neînţelegere regretabila, care s-a lămurit însă. Va ţineam drept agenţi ai autorităţilor engleze. Printr-un sir de împrejurări aţi avut de suferit neplăceri. Va rog să uitaţi ce vi s-a întâmplat aici şi consideraţi-mă şi de-acum încolo drept oaspeţii mei.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Înainte cu un ceas eram la un pas de moarte şi acum ne zâmbea iarăşi libertatea.

Uimirea mea spori când arabul ne făcu o propunere, pe care n-aş fi bănuit-o.

— Parcă spuneaţi aseară că străbateţi Africă pentru a întâmpina aventuri? întrebă gazda noastră.

— Aşa e – răspunse Marian – dar după asta din urma ni s-a cam potolit deocamdată setea de aventuri.

— Poate că veţi gândi altfel când veţi auzi propunerea mea. Probabil că ceea ce vă mână prin lume nu e numai dorul de aventuri, ci şi acela de a cunoaşte, de a învăţa.

— Asta în primul rând, răspunse Marian. — Aventurile vin de la sine.

— Ei vedeţi! urmă Arabul. Ţinta, mea e un ţinut care n-a fost încă explorat. Oamenii de ştiinţă au înaintat până la izvoarele Nilului, au străbătut Sudanul şi întinsele regiuni împădurite ale Congo-ului – dar bucata aceea de pământ dindărătul lanţului de munţi, care, pornind de la lacul Edward, înaintează spre nord, nu e cunoscută de nimeni. Afară de bivoli pitici şi alte animale mici se mai găseşte acolo o specie, care şi-a salvat existenţa din timpurile străvechi până-n zilele noastre. E un animal care poate fi numit „elefant pitic”, dacă vrem să botezăm astfel o făptură care are aproape aceeaşi înfăţişare. Dar elefantul are pielea netedă, adică neacoperită cu păr. Animalul acesta, însă, are o coarnă ca bizonul din America de Nord şi colţii lui n-au forma acelora ai elefantului, ci sunt mult mai mari în proporţie cu dimensiunea animalului şi încovoiaţi aproape rotund…

Văzui după chipul prietenului meu cum interesul sau sporea din clipă în clipă.

— Şi ce mărime are? întrebă, încordat.

— Oamenii mei au răpus unul – era ceva mai mare ca un bou obişnuit. Ei spun că în creierii munţilor sunt unii de mărime uriaşă. Mie însă nu-mi vine să cred. Din experienţă ştiu că dânşii exagerează.

— E foarte interesant – zise Marian – deci s-ar putea pune mâna într-adevăr pe un astfel de animal, s-ar aduce un mare câştig ştiinţei. După descrierea d-tale, ar fi vorba de un mamut preistoric. Ar merita să se întreprindem călătoria asta lungă. Pe ce drum apucaţi, într-acolo?

— După cum vă spuserăm, cu puţin înainte de Udjiji cotim spre nord, străbatem ţara Watusilor – un trib care, spre deosebire de Wanjamwesi, ne este prieten – şi prin legendara Ruanda ajungem în patria unchiului meu. Ţinutul său nu se află sub suzeranitatea vreunui stat străin şi dacă vă va face plăcere veţi putea rămâne mult timp acolo.

La cuvintele din urmă ale lui Mohamed, Marian se cam posomori. Bănuiam eu ce-l supăra: Pentru a ajunge acolo, trebuia să străbatem ţinuturi belgiene – şi noi eram mulţumiţi că scăpasem de belgieni.

— Cum staţi cu autorităţile belgiene? întrebă Marian.

— Nici rău, nici bine – răspunse Mohamed Tip – am cerut permisiunea să străbat ţinuturile belgiene şi mi s-a încuviinţat fără multă vorbă.

— Aţi fost însoţiţi de soldaţi belgieni tot timpul cât v-aţi aflat pe teritoriu belgian?

— Nu. Eu nu m-am folosit de nici unul din obişnuitele drumuri ale caravanelor şi cred ca Belgienii nici n-au prins de veste cam trecut prin teritoriul lor. Îmi dai voie să întreb de ce te informezi de lucrul acesta?

O clipă Marian şovăi cu răspunsul, apoi zise:

— Ţi-o voi spune deschis. În Congo-ul belgian, la fel ca şi aici am cam păţit-o, fără să fi avut vreo vină anumită. Cu prilejul hărţuielilor dintre două triburi inamice, am venit în conflict cu soldaţii belgieni. Am fost urmăriţi multă vreme, dar în cele din urmă am izbutit să părăsim teritoriul belgian. Şi-ţi poţi închipui lesne că nu prea mă trage inima să calc iarăşi pe pământul acela.

— Pricep, încuviinţă arabul. Cu toate astea nu există primejdie pentru d-voastră să va alăturaţi de noi. Dac-am priceput bine, călătoreaţi numai cu cei doi însoţitori ai dumitale, astfel că atrăgeaţi atenţia când treceaţi prin ţinuturi mai populate. Caravana mea, însă, e alcătuită din câteva sute de oameni, astfel că vă pierdeţi în mulţime.

Marian nu se putu împotrivi ispitei.

— Ce părere ai tu? mă întrebă el. N-ar trebui să pierdem prilejul. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş primi propunerea.

— Dacă crezi că nu ne primejduim prea mult, fie! răspunsei.

Marian încuviinţă şi astfel eram prinşi pentru luni de zile.

Mohamed Tip fu nespus de bucuros că-l însoţeam. Ne strânse mâinile călduros, apoi se scuză că trebuie să ne părăsească, spre a lua dispoziţiile cuvenite pentru ridicarea taberei. Ne întrebă dacă ne face plăcere, să-i însoţim.

Văzurăm astfel cum arăta lagărul după lupta. Multe se schimbaseră.

— Am avut pierderi grele, zise gazda noastră.

Acolo sunt morţii.

Arata spre o foaie mare de cort dedesubtul căreia zăceau cadavrele.

— Nu-i vom îngropa aici însă, ci abia mâine, după ce vom fi trecut graniţa. Nu vrem ca negrii să profaneze osemintele.

Dinspre deşertul întins se auzeau gemete.

— Sunt Wanjamwesi – zise Mohamed Tip – după ce ne vom fi retras, se vor îngriji de ei fraţii lor. Pe cel mai mulţi i-au luat cu dânşii în timpul nopţii.

Nu era deloc omenos lucru că arabii ridicaseră numai pe ai lor, pe câtă vreme răniţii duşmani se prăjeau la soarele fierbinte.

Chipul lui Pongo se posomori. La mică depărtare se zăreau întinse făpturii negricioase – morţi şi răniţi.

— Nu bine lasă zace Wanjamwesi, se adresă el lui Marian. Pongo ajută la fraţii de la el.

Mohamed Tip auzise cu siguranţă cuvintele acestea şi eu mă uitai la dânsul. Nu-l va opri oare pe Pongo să facă ce vroia? Dar el se prefăcu de parcă n-ar fi auzit ce spusese camaradul nostru. Pongo ne părăsi şi se înapoie în tabără. Eram curios să văd ce va face.

Se părea că arabii şi primiseră porunca să ne considere ca oaspeţi. Erau foarte prevenitori şi faţă de Pongo.

Plecând de la noi se duse la unul din conducători şi ceru să i se dea apă într-o găleată de pânză. Merse apoi la răniţii care gemeau. Nu mai era vreme să le panseze rănile, căci – tabăra era gata de plecare – dar cel puţin setea chinuitoare a nenorociţilor putea fi potolită.

Morţii Arabilor fură încărcaţi pe cai. Chiar Mohamed îşi puse calul la dispoziţie. Răniţii fură întinşi pe târgi, apoi caravana se puse în mişcare.

V.
DIN LAC ÎN PUŢ.

După un marş lung şi obositor, ajunserăm la un loc pe care conducătorul nostru îl alesese pentru popasul de noapte. Doi răniţi muriseră pe drum.

Marian era şi el de părerea mea, că în locul unde poposeam acum, nu puteam fi atacaţi. Coborârăm din şoseaua caravanelor şi porniserăm pe în poalele unui grup de coline, iar spre seară urcarăm un platou stâncos. Intrările puteau fi aparate de puţini, oameni. Admirarăm cu câtă conştiinciozitate lua Mohamed Tip dispoziţiile cuvenite. Se încredinţa personal dacă fiecare post de observaţie, mai bine zis de pază, era bine ales. Şi când, odată cu lăsarea nopţii, ne retraserăm în cortul nostru, eram siguri ca nu puteam fi luaţi prin surprindere.

— Ia spune Mariane, ma adresai prietenului meu, când furam singuri, n-am procedat cu prea mare uşurinţă, primind propunerea arabului? Nu cred să străbatem atât de uşor teritoriul belgian.

— Da, Robert, m-am gândit şi eu la asta – răspunse Marian – dar nici aici nu suntem de fel în siguranţă. M-aş mira daca belgienii nu ne-au şi anunţat autorităţilor englezeşti. Sunt aproape convins de asta. De aceea nici nu poate fi vorba să folosim calea ferata căci în fiecare gara va fi un control sever. Daca străbatem Africa răsăriteana de-a curmezişul, prin păduri şi stepe, avem un drum nespus de lung pana în Mozambic care e sub stăpânire portugheză şi unde am fi în deplină siguranţă. Dacă izbutim însă, la adăpostul caravanei, să străbatem ţinutul relativ îngust al teritoriului belgian, ajungem în Sudan, unde ne putem mişca în toată libertatea.

Din acest punct de vedere Marian avea deplină dreptate şi mă declarai mulţumit.

Dar prietenul nostru Negru avea ceva pe inimă.

— Ce te apasă, Pongo? îl întrebai.

— Mohamed Tip nu place la Pongo, zise el aproape în şoaptă.

— Păi ţi-a strâns mâna şi a stat chiar de vorbă cu tine? zisei eu. Ce nu-ţi place la el?

— Arabi omorât mulţi sărmani negri.

— Trebuiau să se apere arabii când au fost atacaţi, zisei eu.

ÎI înţelesesem greşit, însă, căci el răspunse:

— Nu acum, crede Pongo. Mult de atunci.

— Ah, iar vii cu afacerile alea vechi, Pongo – bodogăni Marian – a trecut doar atâta vreme!

— Dar nu bine, stărui el.

Renunţă însă la subiectul acesta când băgă de seamă că eram de altă părere.

Deşi osteniţi, nu puturăm adormi îndată. În cele din urmă, aţipirăm totuşi.

Ma trezii simţindu-mă zgâlţâit de umeri.

— Masser, afară împuşcă – zicea Pongo – vin Wanjamwesi.

Mă necăjii rău. Nici noaptea asta nu vroiau să ne lase în pace indivizii?

Ciulii urechile. Se auzeau împuşcături răzleţe. Sentinelele noastre stăteau la pândă. Nu socotii că e nevoie să-l trezesc pe Marian.

— Nu e nimic! Ma liniştii pe credinciosul nostru camarad – tabăra e bine apărată. Poţi dormi fără teamă, Pongo!

Spunând acestea mă-ntorsei pe partea cealaltă Fusesem trezit din somnul cel mai dulce.

Aţipisem din nou, când tresări speriat: din apropiere se auzea ţăcănitul unei mitraliere.

Marian se trezise şi el.

— Visez oare, Robert? mă întrebă zăpăcit. Nu e răpăitul unei mitraliere?

Era tot atât de surprins ca şi mine. Că Wanjamwesi vroiau să ne atace tabăra, era lesne de înţeles, căci ţineau să se răzbune. Dar că erau în stăpânirea unei mitraliere era lucru aproape de necrezut.

— Trebuie să vedem imediat ce se petrece afara – zise Marian – hai să mergem la Mohamed Tip!

Nu-l mai găsirăm în cortul său. Mitraliera amuţise. Împuşcături răzleţe sfâşiau liniştea nopţii.

ÎI găsirăm, pe arab sfătuindu-se cu oamenii săi şi aşteptarăm să sfârşească.

— Nu găseşti ciudat că vrăjmaşii noştri sunt înarmaţi cu arme atât de moderne? îl întrebă Marian.

— N-aş fi bănuit nici eu asta, zău aşa! răspunse Mohamed Tip. În tot cazul, lucrul nu e prea grav, căci nu ne aflăm în bătaia mitralierei. Am dat poruncă oamenilor mei să nu se arate şi să nu tragă decât când au o ţintă bine hotărâtă.

— Cred că ar îl bine dacă nu ne-am mai culca deocamdată, ci să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor, fu de părere Marian.

— Eu în orice caz, nu mă culc – răspunse arabul – n-aş vrea să trimit patrule ca să-şi dea seama de forţa duşmanului. Trebuie numai să veghem cu toată atenţiunea ca să nu năvălească peste noi dinspre trecătoare. Acolo am şi postat oameni în număr îndestulător. Nu prea cred ca duşmanul s-atace în mod serios, dar mă tem de altceva: tabăra noastră este cât se poate de potrivită pentru o apărare, dar poate că ne-am vârât singuri într-o capcană. E îndoielnic dacă vom putea ieşi în cazul că duşmanul ne-ar închide drumul. Şi nu putem lăsa s-ajungă lucrurile la un asediu de câteva zile. În acest caz ar trebui să trimit pe cineva la Udjiji şi să cer ajutorul autorităţilor engleze. Acestea sunt doar răspunzătoare pentru siguranţa ţării.

Nu ne mai înapoiarăm în cortul nostru ci, împreună cu Mohamed Tip, examinarăm terenul din diferite puncte, nu-i puturăm însă zări pe duşmanii noştri, căci noaptea era prea întunecoasă.

Trecu un ceas întreg, fără să se mai fi auzit vreo împuşcătură.

Marian era de părere că pentru moment nu era de aşteptat nici un atac. El găsi potrivit ca noi trei să inspectăm, cu schimbul, posturile. Pe de altă parte oamenii să nu mai stea pregătiţi, ci să rămână numai paznicii trebuitori. Cu un ceas înainte de ivirea zorilor, însă, toţi să fie în picioare.

Propunerea aceasta găsi încuviinţarea tuturor. Se dădură ordinele care erau de nevoie oamenii intrară în corturi, apoi se făcu tăcere adâncă.

Eu cerusem cea dintâi veghe. Împreună cu unul din conducători, care vorbea englezeşte, făceam mereu rondul.

Însoţitorul meu – un arab – era un bun observator. După câtva timp el îmi împărtăşi că duşmanii erau numai în vale şi că din spre partea munţilor, unde eram apăraţi de râpe adânci, nu ne ameninţa nici o primejdie.

Întrebându-l cum se făcea asta, el îmi spuse că-şi întemeia părerea pe faptul că urletele hienelor amuţiseră în vale, ceea ce lăsa să se tragă încheierea că acolo sunt oameni. Pe când, după cum se putea deduce din lătrături, dinspre partea cealaltă animalele încercau să se apropie.

Cele două ceasuri de veghe trecură foarte repede. Îl trezii pe Mohamed Tip, îi raportai că nu se întâmplase nimic, apoi mă culcai.

Toată noaptea domni linişte. Nici o împuşcătură nu se auzise.

Marian, care avusese ultimul rond, mă trezi. Nu puturăm sta mult de vorbă, căci trebuia să ne luăm fiecare postul în primire. În grabă îmi spuse însă ca nu vom lua parte activă la luptă, deoarece nu ne priveau neînţelegerile dintre cei doi potrivnici. Numai daca am fi fost atacaţi personal trebuia să ne apărăm pielea.

Ultimul ceas trecu repede. O geană de lumină palidă, pe cer, arăta ivirea zorilor.

De-odată ne încordarăm cu toţii auzul: aproape de noi răsunară goarne militare.

Trupe engleze ne împresuraseră!

Nici unul din arabi nu ştia ce trebuia să facă acum. Dar Mohamed Tip înţelese situaţia. Dădu aghiotanţilor săi porunca energică să-i oprească pe oameni de la orice nechibzuinţă şi să nu tragă în nici un caz, sau să opună o împotrivire vădită, în caz că se vor arăta soldaţi englezi.

În vreme ce aghiotanţii transmiteau ordinele mai departe, răsună al doilea semnal, apoi se arătară în apropriere trei parlamentari, cu un steag alb fluturând în vânt.

Foarte vesel, Mohamed Tip se-ntoarse spre noi:

— Suntem salvaţi, soldaţii n-au gânduri rele. Cu siguranţă au auzit că am fost atacaţi şi acum vor să ne călăuzească până vom trece graniţa. Haideţi să ieşim în întâmpinarea parlamentarilor, domnilor!

Nici eu, nici Marian nu eram de aceeaşi părere însemna să ne dăm de bună voie în mâinile englezilor.

Arabul observă şovăiala noastră.

— Ei da, aş putea să mă duc singur s-aud ce vor, zise el, dar băgai de seamă că nu prea era mulţumit că nu vroiam să-i însoţim.

Luă doi aghiotanţi şi plecă.

— Sunt curios să văd cum se vor sfârşi lucrurile, îmi zise Marian. Trebuie să ne lăsăm văzuţi cât mai puţin şi nici Pongo. În primul rând nu în apropierea noastră. Nu se poate şti dacă n-am şi fost anunţaţi în Udjiji.

Ne înapoiarăm în tabără, îl învăţarăm pe Pongo ce are de făcut şi aşteptarăm întoarcerea lui Mohamed Tip.

Acesta zăbovi cam mult şi când veni la noi, observarăm că lucrurile se petrecuseră altfel de cum crezuse ei. Ne zise, necăjit:

— Mi se cere să merg la Udjiji cu un număr din oamenii mei, ca să lămuresc întâmplarea din noaptea trecută. Şi când te gândeşti că lucrul e foarte lămurit! Am fost atacat şi ne-am apărat – atâta tot!

N-am chef deloc să pierd vremea zadarnic. Până una alta voi coborî în vale, la comandantul trupei care ne-a împresurat tabăra. Cred că în felul acesta se vor lămuri lucrurile. Vă voi lua şi pe dv. ca martori că nu noi am atacat. Că doar mărturisirea noastră adevărată o îi preţuind mai mult decât aceea a negrilor.

Necăjit intră în cortul său ca să dea ordin aghiotanţilor cum să se poarte oamenii în timpul lipsei sale.

— Aşa, Robert, iar am dat de bucluc! îmi zise Marian, când rămaserăm singuri. Acum se impune să ştergem putina cât mai repede. Mohamed Tip poate avea dreptate din punctul său de vedere, dar e cel mai mare măgar pe care l-am întâlnit vreodată. Cu siguranţă că nu se vor declara mulţumiţi cu lămuririle sale, ci vor cere să vină la Udjiji întreaga caravană, împreună cu noi. Şi ce urmează după aceea, ştim prea bine: stabilirea identităţii noastre şi predarea în mâinile belgienilor. Aşa dar, de îndată ce Arabul va părăsi tabăra, o ştergem… englezeşte. Fugim în munţi şi…. Pe urmă vom vedea…

VI.
NENOROCUL NOSTRU.

TOATĂ ATENŢIUNEA oamenilor era îndreptată în vale, unde se aflau soldaţii englezi. Ieşirăm câte unul din tabără, spre partea muntelui şi găsirăm acoperire în văgăunile povârnişului.

Ne luaserăm arme şi muniţii, astfel că ne puteam apăra de animale sălbatece.

După o jumătate de ceas numai ne regăsirăm toţi trei şi pornirăm împreună.

Dar terenul accidentat ne făcu să pierdem mult timp. Totuşi încetul cu-ncetul învinserăm toate greutăţile şi după ce urcarăm cel din urmă povârniş, Marian exclamă:

— Slavă Domnului? o făcurăm şi pe asta! S-o facă şi urmăritorii noştri, dacă sunt în stare.

Gândeam şi eu la fel, dar Pongo al nostru era iarăşi de altă părere.

— Englezi merg alt drum când vor prinde la noi, zise el şi privi în juru-i.

— Pongo – strigai eu – nu mai cobi! Crezi care că englezii ne-ar putea tăia calea?

Uriaşul vroia tocmai să lămurească lucrurile, când se auziră câteva împuşcături în apropiere.

Pongo se aruncă fulgerător la pământ. Eram atât de uluiţi încât îi urmarăm pilda abia când ne îndemnă el s-o facem.

Nici unul din noi nu fusese nimerit şi asta dădea de gândit ţinând seamă de numărul mare al gloanţelor şi de apropierea de la care fuseseră trase. Nu vroiseră să ne nimerească, ci numai să ne sperie.

Pongo îşi pregătise arma. Părea să fi iscodit un duşman, dar eu îi preveni să nu tragă.

N-avea nici un rost să tragi un glonţ, când duşmanii noştri nevăzuţi erau în număr atât de mare, încât orice împotrivire ar fi fost curată nebunie.

Dindărătul stâncilor un glas poruncitor ne strică să depunem armele şi să ne apropiem.

De-odată mi se lămuri totul. Soldaţii englezi nu se aşezaseră numai în vale, ci împresuraseră tabăra de jur-împrejur, ca să împiedece orice fugă.

Depuserăm armele şi ne ridicarăm. Se sfârşise cu fuga noastră!

Acum se iviră vreo douăzeci de soldaţi. Conducătorul lor negru se apropiă de noi şi ne declară prizonieri, cerându-ne să-i urmăm în lagăr.

Ce puteam face? Chiar daca i-am fi mărturisit nevinovăţia noastră, el tot n-ar fi putut proceda altfel de cum i se ordonase.

Numai când vru să ne lege mâinile, protestarăm cu îndărătnicie.

— Nu suntem vite doar! strigă Marian Negrului. Aşa s-o facem cu criminalii de rând, dar nu cu noi!

Spre surprinderea noastră, negrul făcu semn oamenilor să se dea înapoi.

— Veţi înţelege că ruşinea pe care vor să vi-o facă se răsfrânge şi asupra mea – ne zise el, ca să nu fie auzit de ceilalţi – dar, n-avem încotro şi trebuie să vă supuneţi, căci mi s-au dat instrucţiuni pe care nu le pot călca. Vă vom lega numai de formă, fără să vă strângem prea tare, aşa că vă rog să nu ne faceţi greutăţi.

Felul acesta de a vorbi ne câştigă. Ne resemnarăm şi îi urmarăm pe soldaţi la tabăra comandantului.

Marian încercă să-l convingă pe comandant.

Trebuie să mărturisesc că tratamentul la care ne supuseră englezii era cu mult mai civilizat decât acela de care avuseserăm parte la belgieni. Totuşi, ne aştepta o surpriză pentru care nu eram pregătiţi.

Marian încercă să-l convingă pe comandantul englez să ne lase să ne vedem de drum. Dar omul dădu din umeri, cu părere de rău.

— Domnilor, e cu neputinţă, zise el. Pentru lămurirea chestiei trebuie să veniţi neapărat la Udjiji. Acuzaţiile ce-au fost ridicate împotriva dv., trebuiesc cercetate. După cat se pare, aţi cam păţit-o.

Privirăm uimiţi pe englez. Să fi dat de veste belgienii?

Dar ceea ce aflarăm ne făcu să cădem din cer. Comandantul ne arătă o hârtie:

— Citiţi, vă rog! Este declaraţia făcută de Mohamed Tip, a cărui ospitalitate aţi călcat-o în picioare.

Marian citi şi chipul i se întuneca tot mai mult. Apoi înapoie ofiţerului documentul.

— Ce, e Mariane? întrebai, cuprins de o bănuială.

Prietenul meu strânse pumnii şi spumegând de mânie strigă:

— Mohamed Tip este tot atât de ticălos ca şi strămoşii săi. Ar trebui pălmuit pentru mârşăvenia lui. Auzi! Cică noi i-am instigat pe băştinaşi să-i atace caravana şi am făcut spionaj». Ce s-a întâmplat mai departe, îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram povestirea.

Sfârşitul volumului: **PE DRUMUL CARAVANELOR.**

În numărul următor:

ÎN MARE PRIMEJDIE.

[1] Soartă, destin.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 37